

The Gramophone Allstars, la superbanda discreta

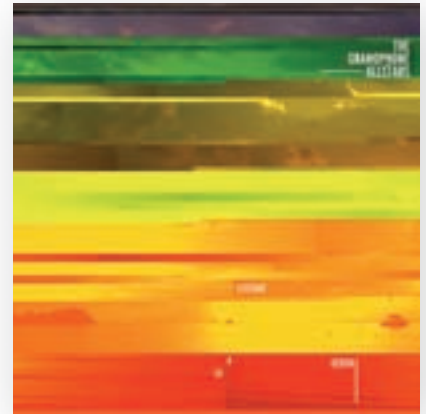
XAVIER CASTILLÓN

Tot i l'Allstars del seu nom, aquesta no és una banda d'estrelles amb egos desorbitats i tendència al virtuosisme. Són bons músics amb una sòlida formació acadèmica (adquirida a les aules de l'Esmuc, el Taller de Músics, l'Escola de Música de Vic i el Conservatori Superior de Música del Liceu), però les estrelles que omplen el seu firmament són unes altres: instrumentistes i cantants llegendaris que, des dels temps del gramòfon, han brillat amb llum pròpia en la història de la música popular i als quals The Gramophone Allstars homenatgen constantment amb versions, adaptacions i tributs de tot tipus. Al mateix temps, gràcies a un so atemporal i a una estètica absolutament actual, eviten caure en els paranys de la nostàlgia sonora que, per edat, tampoc no els correspon. Aquests vuit joves músics, tots ells menors de 30 anys (la cantant només en té 20), són originaris de la Bisbal d'Empordà, Torroella de Montgrí, Banyoles, Manresa, Vic i Barcelona, i han coincidit per estudis i circumstàncies vitals a la capital catalana, on tenen la seva base d'operacions i on recentment van omplir una de les sales d'Auditori en la presentació oficial a la ciutat del seu tercer disc, el molt recomanable *Levitant a la deriva*.

El saxofonista bisbalenc Genís Bou lidera aquest projecte únic en el panorama musical català: a diferència d'altres bandes amb orígens semblants (essencialment, l'ska primigeni i tot el llegat de la música jamaicana dels anys seixanta), The Gramophone Allstars ha sabut evolucionar de manera que actualment és gairebé impossible classificar el grup en cap estil o tendència concreta. En poc més de tres anys, TGA ha treballat molt fort i ha enregistrat i editat tres discos que deixen constància d'aquesta evolució: si en el primer, *Just delighin'* (Silver Bullets, 2008), Jamaica hi era més present, en el segon, titulat molt apropiadament *Simbiosi* (Liqui-

dator, 2010), ska i jazz es trobaven per compartir amistosament un terreny comú. Al recent *Levitant a la deriva*, publicat també pel segell madrileny Liquidator (en CD i elapè de vinil), la gamma de colors s'ha ampliat dins la negritud habitual de la seva música. En els discos anteriors ja havien mostrat alguns símptomes més o menys perceptibles de la seva passió pel soul, el funk i els ritmes llatins, però en aquest últim treball confirmen totes les sospites amb versions de Curtis Mayfield (*Move on up*), Stevie Wonder (*Sir Duke*, dedicada òbviament a l'únic duc que s'ho mereix, Duke Ellington) i, en la part més tropical, el bolero *He perdido contigo*, que va popularitzar la cubana Omara Portuondo i que, en aquesta nova versió cantada amb molta intuïció i delicadesa per Judit Neddermann, inclou una singular col·laboració vocal del també bisbalenc Jaume Pla (Mazoni), que sempre havia compartit amb Genís Bou la seva afició per aquest bolero. Bolero? Sí, això trenca molts tòpics sobre els referents musicals de la rica escena bisbalenca, on són politeistes i no només creuen en Dylan.

Levitant a la deriva tampoc no oblidada els pares Skatalites (fins i tot en un creuament insospitat amb Johnny Cash: *Eugene Williams*) i mostra el potencial de la banda per arribar a audiències més àmplies amb algunes composicions pròpies, com ara la que dóna nom al disc, *Vine i L'home de pedra*, cançons que han nascut amb vocació d'agradar en mitjans generalistes i que podrien rebre l'etiqueta de pop, si aquesta ja no estigués tan pervertida. Els germans Bou, Genís i Aleix (bateria), Sidru Palmada (trombó), Andrés Tosti (trompeta), Jordi Casadesús (guitarra), Eloi Escudé (piano i teclats) i Vic Moliner (contrabaix i baix elèctric) formen, tant a l'estudi com a l'escenari, un equip molt compacte que ha trobat en Judit Neddermann una veu versàtil i sense prejudicis que està creixent i madurant davant del públic, ben

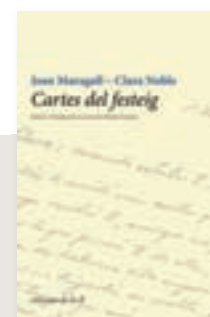
THE GRAMOPHONE ALLSTARS

Levitant a la deriva

Liquidator Music, 2011.

CD

protegida per un grup que sap el que vol i que treballa amb l'única perspectiva de fer bona música (www.thegramophoneallstars.com).

JOAN MARAGALL
CLARA NOBLE

Cartes del festeig

Edicions de la Ela Geminada.
Girona, 2011.
178 pàgines.

Unes cartes editades per primer cop, que permeten seguir el procés d'entrada a la vida adulta del poeta i del reconeixement públic de la seva obra. Representen el trànsit de Joan Maragall a Maragall.